‘ನೀನಾ, ನನಗೂ ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಿರಲು ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.’

‘ತಥಾಸ್ತು!’ ಡಾಕ್ಟರರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿತು.

ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮೌನ ಆವರಿಸಿತು. ಡಾಕ್ಟರ್ ರಾಮಚಂದ್ರರು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುತ್ತಾ ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು, ‘ನೀನಾಳ ಮನೆ ಸದಾ ಒಂದು ಸಿಂಗಲ್ ಪೇರೆಂಟ್ ಹೋಮ್ ಆಗಿತ್ತು. ನಾವು ಅವಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಆದರೆ ನಿಜಾಂಶವೆಂದರೆ, ಅವಳು ಒಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಂಗಲ್ ಪೇರೆಂಟ್ ಹೋಮ್ ಶಬ್ದ ತುಂಬಾ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಮನೆಗಳನ್ನು ಮುರಿದ ಮನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಮುರಿದ ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡ ಮಾತು. ನೀವಿದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಿದ್ದೀರ, ಜಂಟಲಮೆನ್?’

ನಾನು ನೀನಾಳೆಡೆಗೆ ನೋಡಿದೆ. ಅವಳು ಮೌನ ವಹಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸೆ ಕವಿದಿತ್ತು.

ಇಂಡಿಯನ್ ಪೇರೆಂಟ್ಸ್! ನಾನು ಮತ್ತು ನೀನಾ ಇಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು–ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಯುವಕರಲ್ಲ, ನಮಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದು, ಎರಡೆರಡು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ–ತಾಯಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ್ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇಂಥ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೂಕವಿದೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಾನು ನೀನಾಳನ್ನು ವರಿಸಿದರೆ ನಾನು ಅವರ ಪುತ್ರಿಯರನ್ನು ಸಹ ನನ್ನವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆ, ‘ನಾನು ಕರೀನಾ ಮತ್ತು ಜೊಹಾನಾರನ್ನು ಲೂಸಿ ಮತ್ತು ಗ್ರೇಸಿಯಂತೆ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಗೆ ನಾನೊಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ತಂದೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ.’

‘ನೀವು ನೀನಾಳ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಇದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ; ಅವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಇಲ್ಲವೋ...’ ಎಂದರು ರಾಮಚಂದ್ರರು.

ನಾನು ಕಂಪಿಸಿದೆ.

ನಾನೊಬ್ಬ ಟೂರ್ ಗೈಡ್ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ನಡಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಾತನಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ವಿಶೇಷ ಅಭ್ಯಾಸವಿದೆ. ಐದು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಕಿ.ಮೀ. ನಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ಬೆಲರೂಪ್ ತಲುಪಿದ್ದೇನೆ. ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಬಿಸಿಲು ಹೆಚ್ಚಿದೆ, ಸೂರ್ಯ ತನ್ನ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಖರತೆಯಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಹಾರ ಸೇವಿಸದೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ವಿಶಾಲ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಜನ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಕಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬಯಲಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಸುರು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೂತೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮಕಮಲ್ ಬಟ್ಟೆಯಂಥ ಹಸುರು ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೂರುವುದು, ಸ್ವರ್ಗ ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು. ಬ್ಯಾಗಿನಿಂದ ನನ್ನ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಟವಲ್ ಹೊರತೆಗೆದು ಎದುರಿಗೆ ಹಾಸಿದೆ. ಸ್ಯಾಂಡ್‌ವಿಚ್, ಹಣ್ಣು, ಜ್ಯೂಸ್ ಮತ್ತು ನೀರಿನ ಬಾಟಲಿಗಳನ್ನು ಟವಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿದೆ. ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿದೆ, ನಂತರ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಆಹಾರದ ಒಂದೊಂದು ಕಣ ಸಹ ಪ್ರಿಯವೆನಿಸಿತು. ಭೋಜನದ ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಹಸಿವೆ ಅಗತ್ಯ. ಸ್ವಲ್ಪವೇ ತಿಂದು ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮನಗಂಡೆ. ನಂತರ ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸಿದೆ; ಜಗತ್ತು ಅದೆಷ್ಟು ವರ್ಣಮಯವಾಗಿದೆ! ಬಯಲು ಒಂದು ಮೃಗಾಲಯದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಅದೆಷ್ಟು ವರ್ಣದ ಜನಗಳು, ಅದೆಷ್ಟು ವಿಧದ ಉಡುಗೊರೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಜನ, ಇಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಿಂದ ಬಂದ ಮನುಷ್ಯಜಾತಿ ಜಮಾವಣೆಯಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಒಂದು ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಪರಿವಾರ ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆಪಾದಮಸ್ತಕ ಬುರ್ಕಾ ಧರಿಸಿದ ಮಹಿಳೆಯರು ಗ್ರಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ಹುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಗಂಡಸರು ಗುಲಾಬಿ ಬಣ್ಣದಂಥ ಶರಬತ್ತನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅವರ ಬಿಳಿಯ ಸುಂದರ ಮಕ್ಕಳು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಜೋಡಿಗಳು ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಅರೆನಗ್ನರಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಚಿಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಶ್ವೇತ, ನುಣುಪು ಚರ್ಮ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತಿವೆ. ಬಯಲಿನ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಆಫ್ರಿಕನ್ನರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಮೋಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸಮಾರಂಭವೊಂದನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ; ಬಹುಶಃ ಅವರು ಒಬ್ಬರ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ವಿಶೇಷ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ... ಆಫ್ರಿಕನ್ ಸಂಗೀತ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಜುಮ್ಮಾ... ಜುಮ್ಮಾ ಎಂದಷ್ಟೇ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದೆ.

ನಾನು ನನ್ನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ಕೂತವರಿಗೆ ಕೈಬೀಸಿ ಅಭಿನಂದಿಸಿದೆ; ಅವರೊಂದಿಗೆ ಡೈಲಿಗ್ ವೇರ್, ಸುಂದರ ಋತು ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿದೆ.

ಜನ ಹೌದು ಹೌದು ಎಂದರು. ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಿದರು, ಕೆಲವರು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಆಲಿಸಿದರು. ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಬ್ಬ ಹುಚ್ಚನಂಥ ವೃದ್ಧ ತಡಬಡಿಸುತ್ತಾ ನನ್ನೆಡೆಗೆ ಬಂದು ನನಗೇನೋ ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದ. ನಾನು ಅವನನ್ನು ತದೇಕಚಿತ್ತದಿಂದ ಗಮನಿಸಿದೆ. ಅವನ ಕೆದರಿದ ಶ್ವೇತ ತಲೆಗೂದಲುಗಳು, ವಿಚಿತ್ರ ಉಡುಗೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮದ್ಯದ ವಾಸನೆ ಅಸಹ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಅವನಿಂದ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನನಗೇನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

‘ಏನಜ್ಜಾ, ಏನು ಹೇಳ್ತಿದ್ದೀರ?’

‘ಯೆಲ್ಪೆ ಮಾಯಿ – ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ’.

‘ಏನು ಬೇಕು?’ ಕೇಳಿದೆ.

‘ಯಾಯಿ ಇಯ್ ಸುಲ್ಟನ್... ನಾನು ಹಸಿದಿದ್ದೇನೆ’.

ನೀವು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನು ಹೇಳಿದ, ‘ಯಮಲೂಸ್...’ (ಮನೆಯಿಲ್ಲದವನು).

‘ಸರ್ಕಾರ ಏನಾದರು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು?’ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದೆ.

‘ಲಿಟ್ಸ್ – ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ’.

ನಾನು ಗಮನಿಸಿದೆ, ಅವನು ಜನರು ಎಸೆದಿದ್ದ ಬಾಟಲಿಗಳನ್ನು ಸಹ ಒಂದು ಚೀಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಬಹುಶಃ ಅದನ್ನು ಮಾರಿ ಮದ್ಯ ಸೇವಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿರಬೇಕು. ನನಗೆ ಆ ವೃದ್ಧ ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ಕಂಡ. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ದಯನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಅವನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಳಿಕಸ್ಥ, ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಶಾರೀರಿಕವಾಗಿ ಸ್ವಸ್ಥನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದನೆಂದು ಅನ್ನಿಸಿತು. ಜೀವನದ ಯಾವ ಆಘಾತದಿಂದಾಗಿ ಅವನು ಹುಚ್ಚನಾದನೋ! ಅನೇಕ ಜನರು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲಾರರು; ಅಂಥವರು ಏನೆಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತಾರೋ...

ನಾನು ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಯಾಂಡ್‌ವಿಚ್ ಕೊಟ್ಟೆ.

ಅವನು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಸ್ಯಾಂಡ್‌ವಿಚ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಂತರವೂ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನೆದುರು ಚಾಚಿದ್ದ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ಜ್ಯೂಸ್ ಬಾಟಲಿಯನ್ನು ಸಹ ಕೊಟ್ಟೆ.

ಆದರೂ ಅವನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೈಚಾಚಿ, ‘ಪೈಂಗೆ... ಪೈಂಗೆ...’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ.

ಇವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಾನೆ, ಇಂಥವನಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಬಾರದು, ಸಾರ್ಥಕ ಆಗುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ದಾನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅವನ ಹರಿದ, ಕೊಳಕು ಸ್ವೆಟರ್ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ನಾಟಿದೆ, ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಜಾಕೆಟ್ ಒಳಗಿನ ನನ್ನ ಹೊಸ ಸ್ವೆಟರ್ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ, ‘ನೋಡಜ್ಜಾ, ನಾನು ನಿನಗೆ ನಗದು ಹಣ ಖಂಡಿತ ಕೊಡಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಈ ಸ್ವೆಟರ್ ಬೇಕೆನಿಸಿದರೆ, ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.’ ಹೀಗೆಂದು ನನ್ನ ಜಾಕೆಟ್‌ನ ಬಟನ್ ತೆರೆದು ನನ್ನ ಸ್ವೆಟರನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅವನು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಏನೋ ಯೋಚಿಸಿ, ನಂತರ ‘ಬೇಕು’ ಎಂದ. ನಾನು ಸ್ವೆಟರ್ ಕೊಟ್ಟೆ. ಅವನು ಸ್ವೆಟರನ್ನು ತಿರುಗಾ ಮುರುಗಾ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದ, ನಂತರ ಕೊಟ್ಟ ಸ್ವೆಟರನ್ನು ಧರಿಸಿದ.

ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದ ಹೊಸ ಸ್ವೆಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧ ಮಿಂಚಿದ.

‘ಓಹೋ, ನೀವು ಈ ಸ್ವೆಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಮಾರ್ಟ್ ಆಗಿ ಕಾಣಿಸ್ತೀರ’ ಎಂದೆ. ವೃದ್ಧ ತುಂಬಾ ಖುಷಿಗೊಂಡು ನಗಲಾರಂಭಿಸಿದ. ನಂತರ ಅವನು ಉದಾಸೀನತೆಯಿಂದ ಗೊಣಗಿದ. ನಾನು ಅವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಹೋಗಿ ಅವನ ಮಾತನ್ನು